

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἡ ἀπιστία προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἰδίας διαθέσεως, ἢ ἐξ ἄλλης τινος ἀφορμῆς.

Ἡ τροπὸς τῆς ἀπιστίας εἶναι ὁ αἰσθητισμὸς.

Οἱ ἀπίστοι ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Δρ. Νέλσον, ἐν τῷ περὶ ἀπιστίας συγγράμματι αὐτοῦ, λέγει ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπειράθη νὰ πείσῃ πάντα ἀπίστον νὰ ἀναγνώσῃ βιβλίον τι περὶ τῶν ἀποδείξεων τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἔγνω δὲ ἡ δύο περιπτώσεις ἑλλείψεως πεπνηθίσεως καὶ ἐν ταύταις δὲν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα ἕνεκεν ἑλλείψεως εὐκαιρίας.

Ἀνθρωποὶ τινες μεγάλως ἀνακουφίζονται ὅταν καθολικηρίαν ἀπαλλαγῶσι τῆς πίστεως ἐπὶ τινος ἀπροσδέκτου διδασκαλίας, ὡς ἐάν τὰ γεγονότα ἠδύναντο νὰ καταστραφῶσι εὐκόλως ὅσον καὶ αἱ δοξασαίαι.

Ὁ Θεὸς βλέπει ὅτι ἐσμέν γυμνοὶ καὶ πένητες καὶ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς μετὰ βασιλικῆς ἱματιοθήκης καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων. Ὑποθέσατε ὅτι κατορθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν δέομεθα τροφῆς ἢ ἐνδυμασίας ἐσόμεθα πένητες καὶ γυμνοί. Τί ἠθέλατε νομίσει ἐάν ἐγένετο ἐπανάστασις ἐν τινὶ νοσοκομείῳ, καὶ ἀσθενῆς συνώμνυε μετ' ἀσθενοῦς, καὶ ἡμέραν τινὰ ἠγείροντο καὶ ἀπέβριπτον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς θερραπαίνας; Τότε ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀνία θὰ διέμενον ἐντὸς, πᾶσα δὲ βοήθεια ἐκτὸς! Καὶ ὁμῶς τί εἶναι νοσοκομεῖον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν πυρέσσοντα τοῦτον κόσμον, ὅστις βαίνει ἐν πόνοις καὶ ἀγωνίαις ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας, ἔσθα οἱ ἄνθρωποι λέγουσιν, ἀπηλλάγημεν τῆς ἐξιλεώσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς; Ναι, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστερησατε ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας.

«Ὅτι γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΟΘΕΡΑΠΩΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ *

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

Κυρία Δεμάρ.—Κύριος Μορτ.—Κύριος Σαυ-
ταβίτ.—Ροβέρτος, ἑγγονὸς τῆς Κυρίας Δεμάρ.

Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐν Παρισίαις ἐν δωματίῳ εἰκίας τινὸς τοῦ πέμπτου πατώματος· τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ, δύο ἔδραι, γραφεῖον καὶ κλίνη σκεπασμένη διὰ παραπετάσματος ἰσχυρομένου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἐνδεδυμένος χιτῶνιον καὶ περισκελίδα ἡμιτετριμμένα· κλείει βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν).

Θὰ ἔδιδον κάτι διὰ νὰ ἔχω τὴν συνέχειαν αὐτῆς τῆς ἱστορίας· πόσον μὲ εὐχαριστεῖ μοὶ εἶναι ἐνοχλητικὸν ὅτι δὲν μοὶ μένουσιν ἢ τόμοι τινὲς ἀτελεῖς· λήγει αἴφνης εἰς τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέρη· γνωρίζω ἐν τοσοῦτῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας μέχρι Καρόλου τοῦ Β'. Πόσον οὗτος ἦτο δυστυχῆς! ἔταν σκέπτηται τις τοῦτο, λαμβάνει θάρρος· ὅτι ἀνάβας εἰς τὸν θρόνον κατέστη ἄλλοις... Τίς οἶδεν;... Ἐάν ὄλαι μου αἱ ἡμέραι ὠμοίαζον πρὸς τὴν τῆς χθὲς, θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς. Δὲν βλέπω τὴν ὄραν νὰ δώσω εἰς τὴν μάμμην μου τὰ χρήματα ταῦτα. Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ῥοβέρτος, Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Καλ' ἡμέρα, ἀγαπητόν μοι τέκνον! Ἐκοιμήθη ὡς βλέπω σήμερον πλέον τοῦ συνήθους, διότι ἤκουσα νὰ κτυπῶσιν ἔξ.

ΡΟΒ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.) Τόσον τὸ καλλίτερον, καλὴ μου μάμμη· τοῦτο θὰ σοὶ κάμῃ καλόν... Ἴδού,

* Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.

πρέπει να σοι δώσω την εξαρχήν της εσπέρας της χθές. Μάντευσον πόσα έχω και χείρας.

Κ. ΔΕΜ. Είλασι σολδία;

ΡΟΒ. Πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. Τεσσαράκοντα;

ΡΟΒ. Έτι πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. Τρία φράγκα;

ΡΟΒ. Πολύ πλείονα.

Κ. ΔΕΜ. (περιχάρως) Πώς, πλείονα;

ΡΟΒ. (δίδων αυτή τα χρήματα) Πέντε φράγκα και δεκατέσσαρα σολδία.

Κ. ΔΕΜ. Πέντε φράγκα και δεκατέσσαρα σολδία. Είναι δυνατόν να κερδήσας τόσα;

ΡΟΒ. Ναι, μητέρα μου. Άκουσον: χθές το εσπέρας, ετε οι οδοθεράποντες, έτέθησαν εις κίνησιν, εύρέθην μόνος πρό τινος μεγάλης οικίας, έν ή βλέπω πάντοτε να συχαζώσι μεγάλοι κύριοι έν άμάξαις κατ' εκείνην την στιγμήν έστη πρό της θύρας νέος τις, οστις μοι ειπε να κρατήσω τον ίππον του δίφρου του σε βεβηω δε, μάμμη, ότι εδοκίμασα πολύν κόπον να τον κρατήσω, διότι ο ίππος του ήν πολύ ζωηρός ετε δ' ο κύριος εξήλθε, μοι εδωκεν έν νόμισμα εκατόν σολδίων, λέγων μοι: «Λάβε αυτό, μικρέ, δεν έχω άλλα χρήματα.» Έπειτα βλέπων ότι δεν ήτο άργά διηυθύνθη πρός το θέατρον του κωμικού μελοδράματος, εξ ου κύριος τις εξερχόμενος μοι εδωκεν έν εισιτήριο, όπερ επώλησα δέκα σολδία ετα εζήτησα έν όχημα διά δύο κυρίας, αιτινες μοι εδωκαν τέσσαρα σολδία το όλον πέντε φράγκα και δεκατέσσαρα σολδία. Με αυτά, μάμμη μου, θα ευχαριστηώ πολύ, εάν άγαράσης μίαν λίτραν καφέ διά τα προγεύματά σου. Με λυπεί πολύ ότι σε βλέπω να τρώγης ζηρόν άρτον, ενώ δεν είσαι συνειθισμένη.

Κ. ΔΕΜ. Καλέ μου Ροβέρτε, τοδτο μοι είναι όλως αδιάφορον. Έχομεν άλλα, δαπάνης πλέον καταπειγούσας π. χ. θα σοι ήναί αναγκαίον έν ζεύγος υποδημάτων.

ΡΟΒ. (μελδών) Η μάλλον ειπέ μοι αναγκαιούσι, διότι άπερ έχω είσι κατάτροπημένα.

Κ. ΔΕΜ. Πτωχόν παιδίον, τοδτο θα σε κάμη να υποφέρης όταν περιπατήσης.

ΡΟΒ. Ω! όχι πολύ, άλλως δε δεν μοι επτες συγνώμης ότι δεν πρέπει να παράτω ητά τίς, άφου κερδίχη τα πόδες το ζην.

Κ. ΔΕΜ. (μειδιώσα) Φασ!

ΡΟΒ. Μη λοπήσαι λήϊόν διά τοδτο, μητέρα μου είναι αληθές ότι εάν έφοίτων εις τήσ σχολειαν δύο ή τρία ετη άκόμη θα εδυναμην να κερδίχη πλείονα έν τούτοις δαν πρέπει να σκεπτόμεθα άλλο τι ή πως να ευχαριστήσωμεν τον Θεόν διά τα όλγα, άμας πέμπει.

Κ. ΔΕΜ. (εναγκλιζομένη αυτόν) Τόν ευχαριστώ πρός πάντοτε μικρό μου. Ροβέρτε, ότι μοι εδωκεν έν τέκνον καθως σε.

ΡΟΒ. Κχι εγώ, νομίζεις, μητέρα, ότι δεν τον ευχαριστώ ότι μοι εδωκε μίαν τσορτύον καλήν μάμμη;

πόσον σε αγαπώ! όταν δέν είσαι λυπημένη, είμαι πάντοτε ευχαριστημένος.

Κ. ΔΕΜ. (πασιζούσα να μειδιάση) Αι! καλά, θα ήμασι πάντοτε φαιδρά, θα ήμασι φαιδρά τέκνον μου.

ΡΟΒ. Και τώρα, μάμμη, πρέπει να σε ευχαριστήσω, να υπάχω να ζητήσω μήπως κερδήσω τι.

Κ. ΔΕΜ. Υπαγε, υπαγε, τέκνον μου.

ΡΟΒ. Χαίρε, μητέρα μου (εξέρχεται).

Κ. ΔΕΜ. Χαίρε, Ροβέρτε μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Κ. ΔΕΜΑΡ (συνάπτουσα τας χείρας) Πόσον ο ουρανός σε εύλογει, πτωχόν μου τέκνον! Πόσον κόπον λαμβάνει! Άπασαν την ήμέραν έπιθεται έν ταις οδοίς εις το ψύχος και εις την βροχην δι' έμέ. Πρέπει να προσπαθήσω διά του έργου μου να προσθέσω και εγώ κάτι εις ό,τι κερδίξει, άς αρχίσωμεν το έργον μου. (κάθηται παρά την τράπεζαν και αρχίζει να ράπτη).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κυρία Δεμαρ, Ροβέρτος.

ΡΟΒ. Μάμμη, μάμμη... (ρίπτεται επί τινος εδρας). Έτρεξ τόσον ώς δεν δύναμαι πλέον να αναπνεύσω.

Κ. ΔΕΜ. Τι έχεις; τί συμβαίνει; Βεβαίως όχι κακόν.

ΡΟΒ. Ω, ναι... φαντάσθητι, εύρον έν γραμματοφυλάκιον.

Κ. ΔΕΜ. Έν γραμματοφυλάκιον;

ΡΟΒ. Και έντός έν μέγα δέμα έκ χαρτίων έμοιαζόντων πρός εκείνο, όπερ μοι εδωκες ναλλάξω πρό τινος καιρού, ένθυμείσαι;

Κ. ΔΕΜ. Γραμματικά τραπεζικά;

ΡΟΒ. Ναι, λάβε, προκλήσης (εξάγει το χαρτοφυλάκιον έκ του επενδύτου του και το δίδει αυτή).

Κ. ΔΕΜ. Γραμματικά των χιλίων φράγκων! Έν, τέσσαρα, οκτώ, δέκα.

ΡΟΒ. (πρωδών έκ χαράς) Δέκα χιλιάδες φράγκα! Είναι μία περιουσία, ήν πέμπει ήμιν ο Θεός.

Κ. ΔΕΜ. Δια να την αποδώσωμεν εις τον κύριόν της.

ΡΟΒ. (άμνησως) Α! έχεις δικαίον αυτη δεν μας ανήκει, καποιος το εχασεν αναμφιβόλως.

Κ. ΔΕΜ. Κχι άφάλαξ μάλαστα, να καταστρέψη ολόκληρον οικογένειαν.

ΡΟΒ. Οποία λύπη διά τους πτωχούς ανθρώπους!

Κ. ΔΕΜ. Και άχ έχωσι μάλαστα τέκνα.

ΡΟΒ. Να χάσωσι δέκα χιλιάδες φράγκων διαμίας! άλλα δεν γνωρίζομεν εις τήσ άνηκούσιν, πως θα τα αποδώσωμεν.

Κ. ΔΕΜ. Δικηπρόττοντες αυτό, οι κηρυκες όμως θα πληρώνονται ίσως πολύ άκοιθά.

ΡΟΒ. Α! το γραμματοφυλάκιον άς πληρώση.

Κ. ΔΕΜ. Βεβαίως, έν τούτοις άς ίδωμεν κατ αρχάς, εάν ερπερικλήη καμμίαν οδήγιαν... άκρωώς, μίαν έπιστολή και επισκεπήμα (άναγκινώσκει την επιγραφήν της έπιστολής) Πρός τον κύριον Σαιντωβίν βουλεβάρτ Μοντράστ.

λεβάρτ Μοντράστ.

ΡΟΒ. Ω! είναι δύο βήματα από εδώ, θα τρέξω παρευθύς.

Κ. ΔΕΜ. Είναι σφρονιστέρον να μη σοι δώσω το γραμματοφυλάκιον. Ζητείς απλώς τον κ. Σαιντωβίν, τφ διδεις την διεύθυνσιν μου κατ τφ κλέγεις, ετε δύναται να πληροφορηθή όπερ τοδ άτίκωμένου, κρηρό ω! θα άνησυχη.

ΡΟΒ. Θα έλθη ταχέως, εσω βεβαία.

Κ. ΔΕΜ. Ναι, αλλά θέλω να ήμαι βεβαία, εάν θα αποδώσωμεν μίαν τσοσύτην ποσότητα πρός εκείνον, όστις την εχασεν.

ΡΟΒ. Το γνωρίζω. Πρέπει κατ αρχάς να τω είπωμεν, ότι το γραμματοφυλάκιον ευπεριέχει μίαν έπιστολήν και τινα επισκεπήμα. Έν τω σχολείω όταν εύρισκέ τις κανέν κονδυλομάχαρον ή άλλο τι, δεν ήτον άρκετά άνόητος διά να ερωτήση: Τίνι ανήκει το κονδυλομάχαρον; ή γραφίς; ελέγαμεν μόνον απλώς: Τίς εχασε κανέν πράγμα;

Κ. ΔΕΜ. Ορθώς, μη χάνης έν τούτοις καιρόν, αγαπτόν μου τέκνον.

ΡΟΒ. Θα επιστρέψω εις έν τέταρτον (εξέρχεται).

Κ. ΔΕΜ. Ορθώς, μη χάνης έν τούτοις καιρόν, αγαπτόν μου τέκνον.

ΡΟΒ. Θα επιστρέψω εις έν τέταρτον (εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Κ. ΔΕΜΑΡ. Οποίαν χαράν θα φέρη έν εκείνη τη οικία! Ίσως θα ώσιν έν απογνώσει! Αλλ' ίσως επίσης ο κτήτωρ του γραμματοφυλακίου τούτου είναι πλούσιος και ή ποσότης αυτη, ήτις θα έποίει ήμας ευτυχεις, είναι δι' αυτόν μικρά! Ίδου ο κόσμος. Νομίζω ότι αναβλήθη τις... άς κρύψωμεν ταχέως τον θησαυρόν. (θέτει το γραμματοφυλάκιον έν τω γραφείω).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Κυρία Δεμαρ, Κύριος Μορίν.

Κ. ΜΟΡ. (κτυπών έξωθεν) Κυρία Δεμαρ.

Κ. ΔΕΜ. Ω Θεέ! είναι ο κύριος Μορίν. (άνοιγει την θύραν).

Κ. ΜΟΡ. Σας ζητώ συγγνώμην διότι παρουσιάζομαι εις την οικίαν σας τόσον πρωί, άλλ' έχω σήμερα να κάμω πολλές πληρωμας και ήλθον να σας παρακαλέσω να τελειώσωμεν τον μικρόν μας λογαριασμόν.

Κ. ΔΕΜ. Τόν μικρόν μας λογαριασμόν... Κ. Μορίν... γνωρίζω όντως ότι σας οφείλω.

Κ. ΜΟΡ. Δύο μηνιαία. Μοι εζητήσατε διαόριαν διά το πρώτον, έλπιζω όμως διά τοδτο...

Κ. ΔΕΜ. Δεν εύρίσκομαι, κ. Μορίν, εις κατάστασιν να σας πληρώσω.

Κ. ΜΟΡ. Και εγώ, κ. Δεμαρ, δεν εύρίσκομαι εις κατάστασιν να σας περιμένω περισσότερο. Είμαι γυνίκα εμφορωτής της οικίας ταύτης, χρεωστών να πληρώσω τά ενόικια τω ιδιοκτήτη, όστις δεν γνωρίζει άλλον πλην έμού, πως θέλετε να τον ευχαριστήσω, εάν οι ένεικιστάι μου δεν με πληρώσωσιν;

Κ. ΔΕΜ. Έλπίζω, κ. Μορίν, ότι μία τόσον μικρά ποσότης δέν θα σας θέση εις άμηχανίαν.

Α. ΜΟΡ. Δεν είναι μικρά ποσότης, όταν πρόκειται να υποτελεσθή μία μεγάλη όλοκ. οι φιλόσοφοι είπον ότι τα μικρά ρυάκια σχηματίζουν τούς μεγάλους ποταμούς, ούδέτις τδ άγνωστ.

Κ. ΔΕΜ. Άπελπιζομαι...

Κ. ΜΟΡ. Η άπελπιθία σας δέν θα μεί πληρώση τά έδομήκοντα φράγκα άπερ μοι οφείλετε. Όταν δέν έχη τις προσόδους δεν κατοικει έν ήδύχη, κυρία.

Κ. ΔΕΜ. Βλέπετε, κ. Μορίν, ότι δεν έδίστασα να ναβά εις το πρώτον πάτωμα, όταν είδον τούς πόρους μου εξαντληθέντας...

Κ. ΜΟΡ. Πώς εξηγήθήσαν οι πόροι σας; Δεν το πιστεύω, διότι μοι είπατε ότι εζήσατε έν εμπορία.

Κ. ΔΕΜ. Είναι αληθές ότι εζήσα έν εμπορία, διότι ο κύριος της κόρης μου ήτο πλούσιος, προσδληθείς όμως υπ' άνηκούστων δυστυχημάτων, κατεστράφη ολοτελώς, ο γαμβρός μου δεν έσωσεν ή την τιμήν του, έμεινεν έν τή δυστυχία και ή λύπη ωδήγησεν εις τον τάφον αυτόν τε και την θυγατέρα μου, καταλιπόντας έν τέκνον, διά την ανατροφήν του όποιου επώλησα ό,τι είχον και αυτά ετι, πά επιπλά μου, εξαίρεσει του γραφείου τούτου, όπερ εικράτησα ως δοθέν μοι υπό της κόρης μου.

Κ. ΜΟΡ. Το γραφείον είναι άρκετά ώραϊον.

Κ. ΔΕΜ. Δια των θυσιών του ήτον το αγαπητόν μου παιδίον δεν απέθανε της πείνης. Με άντήμειψε καλώς. Γνωρίζετε τί έκαμε, Κόρις; Όταν έμαθε την δεινήν θέσιν, έν ή εύρισκόμεθα, πρώταν τινά αντι να υπάγη εις το σχολειον όπου πέν έπειπον καθ' έκάστην, έστη εις την γωνίαν έδου τινός ζητών να κερδήση τι ως οδοθεράπων. Ο Θεός πυλόγησε τας προσπαθείας του και από της στιγμής ταύτης ο άρτος δν τρώγομεν είναι πρώτον των ιδρώτων του.

Κ. ΜΟΡ. Ω! είναι πολύ καλόν τέκνον. Δεν έπεται όμως έκ τούτου ότι δεν έχετε περιουσίαν, δεν έχετε πόρους, επειδή δε δεν είμαι άρκετά πλούσιος να σας παρέχω κατοικίαν δωρεάν, ίδου ή μόνη σύμβουσις, ήν δύναμαι να συνάψω, είναι, οκτώ ήμερών άπαιτώ να μοι πληρώσητε τά έδομήκοντα φράγκα, ειδ' άλλως θα λάβω το γραφείον και θα υπάγητε να κατοικήσητε άλλαγου. Αυτη είναι ή τελευταία μου λέξις. (άναχωρει)

(επεται συνέχεια).

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΗΓΙΑ.

Την γην διατρέχουσι άπαρηγόρητοι, έχουτός Ιεραπόστολοι, πσσαν σκληραγωγίαν ύφιστάμεναι, όπως μεταφέρωσι τον χριστιανισμόν εις άπαρμακρωσμένας χώρας. Αλλά, πω, εστιν ο άπιατος, ο έξορίας εαυτόν της χώρας αθεού άπως εκπρολιπίση άρχίας φυλάς. Ούδε εις εύρησται, κάθηται, έν ταις εστιαίς αυτών πρέροντες την αλαζονίαν των και χλευάζοντες την άρετήν ήν δεν δύνανται να απομιμηθώσιν.

Η Κ. ΣΧΛΗΜΑΝ.

Δημοσιεύοντες την εικόνα της διακεκριμένης ταύτης κυρίας επιτελούμεν εθνικόν καθήκον και πληρούμεν άπαιτήσιν εθνικήν, αποδίδοντες δικαίαν τιμήν εις έλληνίδα ην οί Σύλλογοι και ο τύπος της Ευρώπης έξυμνει και τιμά.

Η κυρία Σχλήμαν γεννηθείσα εν Αθήναις και εκπαιδευθείσα εν τώ Αρσακείω Παρθενωγωγείω έστιν ο άγλαός καρπός της άγαπητής πατρίδος και άπασαι αί προς αυτήν άποδοδόμεναι τιμαί άντανεκλώσι προς όφελος και δόξαν της Ελλάδος.

Διά της φιλοπονίας και επιμελείας αυτής ή κυρία Σχλήμαν έγινετο κάτοχος ού μόνον της αρχαίας Ελληνικής αλλά και της φιλολογίας, της φιλοσοφίας, ιστορίας και αρχαιολογίας ή μών προς δε και πολλών γλωσσών, της Γερμανικής, της Αγγλικής, της Γαλλικής, της Ιταλικής κλπ. διών συνδιηλεγόμενη και συζητούσα μετ' άδικαικρίμένων ξένων περί αρχαιολογικών και εθνολογικών αντικειμένων, έγείρει τον θαυμασμόν αυτών και κατέστη παρά τοις ξένοις ή τή μάλιστα διακεκριμένη Έλληνίς.

Διεκρίθη δε ή κυρία αυτή ιδίως ως μετά του συζύγου της μετασχούσα των κόπων και κακουχιών εν ταίς άντακαφίς, εν τε τη Τροία και ταίς Μυκήναις. Τσαύτη δε έστιν ή διαφήμισις αυτής ώστε έτυχε της σπανίας τιμής του διπλώματος της Αρχαιολογικής Εταιρίας της Μεγάλης Βρεττανίας και Ιρλανδίας, περί ού άνταποκριτής εκ Λονδίνου γράφει ως εξής: «Γυ-

ναίκες δέν έγέγοντο έτι δεκταί εν τη εταιρία των αρχαιολόγων (του Λονδίνου) ως μέλη, πρωτοφανές δ' έστι ν' άκούη τις αυτών μνημονευομένων εκεί μετ' ένδιαφέροντος, εκτός αν αυται ώσι προϊστορικά ή τουλάχιστον κατά πολύ προγενέστεραι. Μόνον δε μετά την εύγλωττον του κ. Γλάδστονως προς την κυρίαν Σχλήμαν προσφώνησιν έπεφάνη ο θρίαμβος της κυρίας ταύτης. Ο κόσμος προώριστα νά άκούση πολ-

λά έτι περί της κυρίας Σχλήμαν, γυναικός ού μόνον ώραιάς και άνεπτυγμένης, άλλ' ικανής επίσης νά άνασκάπτη ιδίαις χερσίν, και άνευρίσκη τοιοῦτο περιδέραιον, οϊόν φέρει εν τη φωτογραφία — παιδίον, όπερ ίσως έφερον ή σύζυγος του Πριάμου πρό τριών ή τεσσάρων χιλιάδων έτών.»

Η υπό του άνεπτυγμένου κόσμου άναγνωρίσις της ικανότητος των παρ' ημίν λογίων κυριών ως της κυρίας Σχλήμαν, Κεχαγιά, Παπαδοπούλου και λοιπών παρακαλούζει ευρύτατον τή διά των γραμμάτων στάδιον τώ παρ' ημίν ώραιώ φύλλω.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(Συνέχεια, ίδε αριθ. 9).

Οί βουδισταί Ιερείς, εικονογραφίαν των όποιων εδώκαμεν εν προηγουμένω φύλλω, είναι εν γένει άξιοσημείωτοι διά την υπομονήν, την σταθερότητα, την άφοσίωσιν και την ήθικήν των. Η θρησκεία των είναι

λίαν ελαστική και ο λαός ούχι σπανίως ώφελείται της ελαστικότητος ταύτης διά τας ήδονάς του.

Ο ακοπός των Ιερέων τούτων είναι εν γένει οίος ο των Ιησουϊτών' δηλαδή νά κρατώσι τή πλήθη εν άγνοία διδάσκοντες αυτοίς, ότι απλή πίστις εις τον Βούδαν άρκει νά τοις εξασφαλίση την τελειότητα.

Οί Ιερείς ζυρίζουσι συνήθως την κόμην και την γενειάδα ή ένδυμασία των εν καιρώ λειτουργίας όμοιάζει προς την των δυτικών Ιερέων. Άλλοτε είχαν τή δικαίωμα του έμπορεύεσθαι και του γεωργείν' πλην ένεκα του αριθμού και της άντιζήλιας συνεκρούοντο και ως εκ τούτου περί τον ΙΖ' αιώνα τοις άφηρέθησαν τή δικαίωμα ταύτα.

Όταν πράττωσι λάθος τι, τιμωρούνται ως εξής: προσδέον εις είδος τί στύλου (pilori) και ούτω δε κεκλιμένοι επί των γονάτων εκτίθενται εν δημοσία πλατεία μετ' επιγραφής επί της βίχως δηλούσης την αίτίαν της ποινής. Ορισέ να των Ιερέων τούτων τάγματα απολαύουσι του δικαιώματος του γάμου.

Από της Οζάκης και Νεγκασάκης προς την Γεδούν φέρει λαμπροτάτη όδός, καλουμένη Τοκάιδο ήτοι στρατιωτική όδός' είναι ίσως ή ώραιότερα όδός του κόσμου' λίαν πλατεία και άριστα κατεσκευασμένη διερχομένη δε διά πόλεων και χωριών ευφόρων, υπερβχίνουσα λίμνας και ποταμούς, ένεκα της χάριτός της καθήδυνει τή βλέμματα και του μάλλον ιδιοτρόπου περιηγητού. Παρά την ήδόν ύπάρχουσι δένδροστοιχίαι άπέραντοι αίτινες δέν διακόπτονται ή υπό τινων νών και τελειοπωλείων, εύρισκομένων προς περίηλψιν και άναψυχήν του όδοιπόρου.

Τό ταχυδρομικόν σύστημα είναι πολύ έλλειπές, μόνον αί μεγάλαί πόλεις απολαύουσι του προνομίου της τακτικής ύπηρεσίας. Η εικών ημών παριστά αυτοκρατορικόν γραμματοκομιστήν. Οί άνδρες ούτοι τρέχουσι πάτη δύναμει επί είκοσι λεπτά της ώρας μετ' άντικαθίστανται ύπ' άλλου. Αί έπιστολαί εν μικρῷ δέματι έξαρτώνται εκ της έτέρας άκρας ράβδου, ήν ο γραμματοκομιστής φέρει επ' ώμου. Εκλεκτοί άνδρες και μη φέροντες ένδύματα δύνανται νά διατρέξωσιν, οί γραμματοκομισταί ούτοι, πλέον της λεύγης εν είκοσι λεπτοίς της ώρας. Οί σταθμοί των χρησιμεύουσιν επίσης ως σταθμοί των ανωτέρων ύπαλλήλων της αστυνομίας και των περιπολιών. Ένταύθα επίσης εύρίσκουσιν οί όδοιπόροι και ήπιους ύπεννοίχιον.

Τό από Νεγκασάκης μέχρι Γεδούς ταξείδιον είτε εφ' άμάξης είτε επί φορείου άπαιτεί είκοσιν έως τριάκοντα ήμέρας. Επίσης εκτελείται και δι' άτμοπλοίων διατηρούντων τακτικήν ύπηρεσίαν μετ' αξιόζακας και Γεδούς. Τό ταξείδιον τούτο, όπερ θά ήτο άλλως τε ευάρεστον διά την ωραιότητα των άκτών είναι λίαν κινδυνώδες διά τους άπειρούς σκοπέλους. Ηδη ήρχισαν νά κτιζώσι φάρους.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ίδε αριθ. 6).

Και μετά τινας ήμέρας εν ψ' ο νυκτερινός ήλιος κατηφής και ως καθημαχμένος άνεπαύετο επί των δρόων, έπτά Ιερείς εν οίς και ο βασιλεύς φέρων τή σέμμα επί κεφαλής ήρχοντο, όπως προσφέρωσι θυσίαν

ἐν τῷ ἁπλοῦς Βαλδάρου κίβδητος ἢ Βλγ. ἡ γὰρ ἡκουσε κρότον ὄπλων καὶ διέκρινε φωνὴν ἀπατρόπαιον. Ὁ Φριτιόφ εὐρίσκειται πρὸ αὐτοῦ; π — ἰδὼν λάβει τὸν χρυσὸν σου πρὸ λέγει, ἐπορεύθη πολὺ μακρὰν ἀπὸ μέσων πῶν κυμάτων, ὅπως τὸν λάβω λάβε τον καὶ κατόπιον ἐτοίμασθαι, ὅπως πολιορκήσῃ μετ' ἐμοῦ μέχρι θανάτου ἀνευ κρατῶν καὶ ἀσπίδων. Θέλεις κτυπήσει πρῶτος ἢ περικλειεὺς, ἀλλὰ σκεπθῆτι τὸ δεύτερον κτύπημα ἀνάγει εἰς ἐμὲ ἢ ἀναβλέψαι πρὸς τὴν θύραν; Κακὴ ἀλυσίς, συνελήφθησιν ἐν παγίδι. Ἀναπόλησον τὴν πυρποληθεῖσαν φριτμην καὶ πρὸ πόντων ὅτι φροδύραον πῆς ἀδελφῆς σου πρόσωπον, ἅπερ κατέστησας ὠχρὸν ἀπὸ τῶν θλίψεων.»

Ἀδύων ταῦτα ὁ Φριτιόφ ἀρπάζει τὸ βελάντιον τοῦ Ἀγάθηρος, καὶ τὸ διευθύνει κατ' εὐθείαν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως, ὅστις κλονεῖται καὶ πίπτει· ὅτε καὶ ὁ ἀντιπάλος τοῦ διὰ τόνου ἀπειλητικοῦ εἶπεν: «— Ἀφ' οὗ εἶσαι ἀνάξιος νὰ φέρῃς τὸ βάρος τοῦ χαισοῦ σου, δὲν μολύνω τὸ ξίφος μου μαχόμενος πρὸς σέ.»

Κυτόπιν στροφόμενος πρὸς τὸ ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ: «— Οἶτε Βαλδάρ τῷ λέγει μὴ μὲ βλέπεις τόσῳ ὀργίλος ἀπόδος μοι τὸν χρυσόν μου κρίκον τὸν περικύβαντα τὸν βαρχιόνά σου διότι ἀνάγει μοι.»

Ταῦτα λέγων ἔσπευ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶ; ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ βαρχιόνος τοῦ ἀγάλματος τὸν πρακτικὸν κλειδίον ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κρίκον. Τέλος παραιτεῖ τὴν λείαν του, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ ὁ θεὸς ὠργισμένος πίπτει ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ φλογῶν.

Ὁ ἐμπρησμός διαδέχεται ἐν τῷ ναῷ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ὁ Βιδὸν ὠχρῶς, ἐν τῷ ὁ Φριτιόφ τρέμει, «— Ἀνοίξατε τὰς θύρας, κράζει ἐξέλθετε ἔλοι ὕδωρ, ὕδωρ; Στρέψατε πρὸς τὸν ναὸν ἀπαντα τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.» Καὶ ὁρθὸς πρὸ τῶν ἐμπρησμένων δοκῶν προστάθει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πυρκαϊάν. Ἀλλὰ μὴ τὴν διευθύνει καλῶς βαρχιόνος οἵτινες ἤλθον ἄρωγοι, ἢ πρῶτα ἀνέτειλε καὶ ἡ τῆς φλογὸς λάμψις ἐπισκοτίζει τὴν τοῦ ἡλίου. Ὁ ναὸς κατεστράφη ἐντελῶς, τὸ πειθαλλὸν αὐτὸν δάσος μετεβλήθη εἰς σποδὸν καὶ ὁ Φριτιόφ ἀπομακρύνεται δακρύων. Μετὰ τινὰς δὲ ἡμέρας πύργος, ἐπειδὴ κατηγορήθη ὡς ἐκ προμελέτης ἐμπρηστής τοῦ ναοῦ, ἐμπιστεύεται ἐκ νέου εἰς τὸ ἐφίλιόν του. «Σπεῦσον ψάλλει, ἐν παλλοσῆ φωνῇ, σπεῦσον *Ellida* μου ἄς διαπλεύσωμεν τοὺς ὠκεανούς μέχρι τῶν περάτων τοῦ κόσμου· διάσχισον τὸν πικρὸν ἄφρον πτερωτέ μου δράκων. Ἀπὸ τοῦδε ὀρίζεσαι εἰς κατοικίαν μου, διότι ὁ υἱὸς τοῦ *Odin* κατέκαυσε τὴν ἐμὴν. Σὺ θέλεις εἶσαι ἐν τῇ ἐξορίᾳ πατρίδος μου, πιστὴ λέμβος μου διότι ἡ ὠχρὰ πρῶτος ἦν ἡγάπων μὲ ἐγκατέλειπε. Ἐπὶ τῶν κύματων ἰδὼ δὲν ὑπόκειμαι. Ὁ δὲ ξίφος μου ὠρῆσθαι ἐπὶ τῶν κυμάτων σου, κυκλή μου θάλασσα, εἰς ἡν ἀνήκω εἰς τὸν εἶτα ὀνησῶν.»

Ἐν τούτοις ὁ Ἐλγ' ἀπέστειλε πλοῖα κατόπιν τοῦ

Ἐλγ' αἰφνης δώδεκα ἐξ αὐτῶν βυθίζονται συγχρόνως· αὐτὸς δὲ βασιλεὺς δὲ κολυμβῶν πρὸς τὴν παρὰ τὴν ἀποφύγει τὸν θάνατον. Ὁ δὲ Βιδὸν γελᾷ, διότι αὐτὸς τὴν παρελθούσαν νύκτα διετρώπησεν διὰ ταῦτα τὰ πλοῖα. Μακρῶς δὲ Ἐλγ' ἀρπάζει ἐθέλος κατὰ πρὸς Φριτιόφ, ὅστις ἀναποκρῖνεται πάλιν τὴν λόγῃν του: «— Ἠδυνάμην νὰ σοὶ ἐξαποστείλω τὸν σφόνδαρον τοῦτον πρὸ λέγει ἀν' ἠθελὸν πλῆν, μὴ φοβοῦ· εἶναι τιμὴ τοῖς θεοῖς τὸ πίνειν τὸ ἀμῶτων!» Μετὰ τοῦτο ἄρχεται κωπηλάτων μὲ δυνάμεις γρήγορος καὶ λησμονῶν τὸν ἀντιπάλον τοῦ ἀπειθῶναι ἀνομιώτατον ἀπομακρυνόμενον εἰς τὴν ἡλίον τοῦ Βιδὸν, εἰς τὰς λίμνας τῆς πατρίδος τοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐναιροπληθεῖσαν· ἄλλοτε εὐτυχίαν.

Τότε ἤρξατο δι' αὐτὸν ζωὴ περιπετειῶν καὶ δόξης ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ἐπροχώρει πάντοτε. Ἡ φρήν του ἐπεξετείνετο μέχρι τῶν ἀπωτάτων νήσων· οἱ δώδεκα συνοδοιπόροι του τὸν ἠκολούθουν εἰς ὄλας τὰς ἐπιχειρήσεις του. Δι' αὐτοῦ καὶ μόνους συνέταξεν σοφώτατον κώδικα, δι' οὗ ἐδιδάσκοντο τὴν γενναϊότητα ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εὐσπλαγγίαν· οὐδεμίαν ἠνείχετο παράβασιν τῶν θεμένων νόμων. Πολλὰκις ἐλάμβανε ἀνὰ χεῖρας τὸ πηδάλιον καὶ τότε βυθίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὸ μέλαν κύμα, ἔλεγε: «— Ὁ βάθος ὑδάτων μὴ ἐν σοὶ κατοικεῖ ἡ εἰρήνη, διότι οὐδαμοῦ τῆς γῆς εὖρον αὐτὴν». Πλὴν ὅταν ἀπῆντα ἀγῶνα, τὸ μέτωπόν του ἀπῆστραπτε ὀρθίος ἐν τῇ πρῶτῃ διέταττε τὸ πλῆρωμα.

Οὕτω, ἐπὶ μακρὸν θαλασσοπορήσας καὶ θαλασσομαχῆσας ἐχειρέτισεν ἡμέραν τινα τὰ χλοαυθῆ τῆς ὠραίας Ἑλλάδος παράλια. Καὶ ὅταν εἶδε ἐν ταῖς χαριέσσαις αὐτῆς νήσοις τοὺς ἐγκαταλειμμένους αὐτῆς ναοὺς, τινὰ ἐσκέφθη: Ὁ σεις, οἱ ἀγαπήσαντες, εἶπέτε μοι τινὰ ἐσκέφθη!

Ἰδὼν, ἔλεγεν ἡ χώρα ἦν ἡ πατὴρ μου μοι περιέγραψε καὶ ὅπου ἠθελον νὰ φέρω ἐκεῖνην· ἀλλ' ἡ σκληρὰ ἠνῆθη νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Ποῦ ἀρὰ γε εὐρίσκειται νῦν; Μὴ ἐλησμένησε τὴν τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων φίλην παρὰ τῷ γέροντι βασιλικῷ συζύγῳ τῆς; Πλὴν ἐγὼ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν λητμονήσω καὶ ἠθελον δώσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ ἐπανίδα ἄπαξ εἶτι. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν κατέλειπον τὴν πατρίδα μου. Ὁλῶ ὑπᾶγει νὰ εἶδῶ ἀν' ἡ φίλον ἦν ἐφύτρουσεν ἐν τῷ τάρῳ τοῦ πατρός μου κηλῆσε. Ἐν νὰ κἀμὼ εἶδῶ, ἔστω καὶ παίζων τὸ μένος τοῦ νεκροῦ. Μὴ δὲν ἀπῆλυσσά καὶ δόξαν καὶ χρυσόν, ὅτε ἐπὶ τέλους νὰ τὰ ἀποστρέφωμαι; Ἰψήλα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰστού ἢ σήμαλὰ μου στρέφεται πρὸς Βιδὸν· νομίζεις ὅτι θέλει νὰ μοὶ ἀναμνήσῃ τὰ ἐπὶ τῆς νεότητός σου.»

«— Βιδὸν, θέλω ὑπάγει ὅπως δώσω αἰώνιον καὶ τελευτῶν χαίρει τῇ Ἰνγιδόργῃ ἐπιστρέφω ἐντός ὀλίγου.»

«— Αἰώνιος Ἰνγιδόργη! ἀπαντᾷ ὁ Βιδὸν διὰ τὴν

σκέπτεσαι αἰώνιος πῆν, ἀπιστον, ἐκείνην; Ἰδὼν ἡ Ἑλλὰς κέκτηται πολλὰς μελανοφθάλμους νέας· ἕκαστος ἡμῶν δύναται νὰ ἐκλέξῃ μιάν ὡς σύγγραφον τοῦ βίου του.»

«— Βιδὸν, ἀποκρίνεται ὀπισθὸς ἐραστής, εἶσαι ἀνδρῖος ἐν τῇ μάχῃ καὶ σοφὸς ἐν τῇ συμβουλῇ· γινώσκεις τὸν *Odin* καὶ τὸν *Θορ* ἀλλὰ τὴν οὐρανίαν *Freyja* τὴν θεάν τοῦ ἀθανάτου ἐρωτος, δὲν γινώσκεις.» Καὶ ἀναχωρεῖ μόνος ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὸ οὖς του εἰς τὰς σκαῖας προρήσεις τοῦ φίλου του.

Ὁ γέρον βασιλεὺς Ρίγκ.

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις του ὁ γέρον βασιλεὺς Ρίγκ ἔπινε τὸ ὑδρὸμελι μετὰ τῶν ἐκαστοῦ· ἡ βασιλίσσα ἦτο παρ' αὐτῷ· ἐνόμιζε τις ὅτι ἔβλεπε τὸ ἔαρ παρὰ το φθινόπωρον. Αἰφνης βλέπουσι παρῆσθοντα ἐν τῷ μέσῳ ἄγνωστον γέροντα. Ἦτο κατακεκαλυμμένος ὑπὸ δέρματος ἄρκτου καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ ράβδου· ἀλλὰ καὶ τοι κυρτωμένος, ὡς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἐφαίνετο τῷ ἀναστήματι ὑψηλότερος ὄλων τῶν παρόντων.

Κάθηται ἐν τῇ θέσει τῶν πτωχῶν ἐπὶ μικροῦ θρανίου παρὰ τὴν εἴσοδον, οἱ δὲ υπερέφανοι αὐλικὸι δεικνύουσι τῷ δακτύλῳ τὸν ἄγριον ἐκείνον. Αἰφνης ὁ ὀφθαλμὸς του ἀπαστράπτει· ὀργίζεται, ἀρπάζει ἕνα τῶν χλευαστῶν ἐκείνων καὶ τὸν τινάσει τόσον ἀποτόμως, ὅστε οἱ λοιποὶ παρῆσθον ἐσιώπησαν.

«— Τί κάνεις ἐκεῖ αὐθάδες γέροντιον; ἀνακράζει ὁ βασιλεὺς· τί εἶ, τί ζητεῖς, πόθεν ἔρχεσαι;»

ΥΨΟΣ, ΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Τὰ ὑψηλότερα κύματα τῆς θαλάσσης κατὰ τὰς σφοδροτέρας τρικυμίας δὲν ὑπερβαίνουν ποτὲ τὰ 8 μέτρα. Ὁ παρατηρητὴς ὅστις ἠθελε δυνηθῆ νὰ ἀντιστη εἰς τινὰ τρικυμίαν δύναται νὰ πεισθῇ περὶ τοῦτου. Ὅταν τὸ πλοῖον εὐρίσκειται εἰς τὸ κοῖλον κύματός τινος, ἀρκεῖ νὰ ὑψώσῃ τὸ μήκος τοῦ ἰστού μέχρις ὅτου ἡ ὀπτικὴ ἀκτὴς ἠτις ἐπιψαύη τὴν κορυφὴν τοῦ μᾶλλον γειτνιαζόντος κύματος εἶναι συγχρόνως ἐφαπτομένη καὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ παρατηρητὴς θέλει τοιοῦτοτρόπως πεισθῆ ὅτι τὰ ὑψηλότερα κύματα δὲν ὑπερβαίνουν τὸ ὕψος δευτέρου πατώματος οὐκίας.

Ὁρίζουσιν ὡς ἐγγίστα τὸ μήκος τοῦ κύματος συγκρίνοντες τὸ μήκος πλοίου πρὸς τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν δύο ἀλλεπάλληλα κύματα. Ἡ δὲ ἀπόστασις αὕτη ποικίλλει πολύλαχως. Ἐν τῇ Μάγχῃ τὰ κύματα εἶναι βραχέα, ἐν τῷ ὠκεανῷ φθάνουσι ἀπὸ 150 μέχρι 300 μέτρων. Ἐν κακοκαιρίᾳ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Γασκονίας εὐετηθήσαν πλεον τῶν 400 μέτρων μήκους. Τὰ κύματα ἐκέρτηντο ταχύτητα 20 μέτρων κατὰ δευτέρον λεπτόν· ἐσμενύοντο δὲν ὅτι

διέτρεχον δέκα ὀκτὼ λέγῃας καθ' ὥραν. Ἐν τῇ Μεσογείῳ γυναικῶς ἡ ταχύτης εἶναι μικροτέρα. Τὸ κύμα διατρέχει 9 μέτρα κατὰ φεῦτερον λεπτόν· οὕτω δὲ εἴησι πένσαρες λέγῃαι χροιάζονταν ὅπως φθάσῃ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας εἰς Ἀλγερίαν.

Ἡ ταχύτης τοῦ κύματος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ὕδατος· ἔχει δηλ. τόσω μεγαλητέραν ταχύτητα ὅσω τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἶναι μεγαλητέρον. Δὲν πρέπει δὲν νὰ ἐκπληττόμεθα βλέποντες τὰ κύματα ριπτόμενα ἐπὶ τῆς παραλίας μετὰ μικρᾶς σχετικῶς ταχύτητος· ἡ βραδύτης τῶν ὄμων αὕτη εἶναι ἔτι μᾶλλον ἐπαισιωχῆ εἰς τοὺς ἀπομακρυσμένους κόλπους, ὄρμους καὶ ἀρχιπελάγη.

Ὁ *Lagrange* ἐπράγματεῦθη περὶ τοῦ φαινομένου τοῦτου ἐν τῇ τερπνῇ καὶ λαμπρῇ μαθηματικῇ του ἀναλύσει περὶ τῆς κινήσεως τῶν κυμάτων. Βάθη 50 ἕως 60 μέτρων ἀρκοῦσι πρὸς τροποποίησιν τῆς πορείας τοῦ κύματος.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ

Φιλάργυρος τις ζῶν ἐν Κούφῃ ἤκουσε ὅτι ἐν Βασσόρῃ ἔξει ἐπίσης φιλάργυρος ἕτερος, γλισχρότερος ἢ αὐτῆς, πρὸς οὗ ἠδύνετο νὰ λάβῃ μαθήματα. Ὅθεν ἐπορεύθη ἐκεῖσε, καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν μέγαν διδάσκαλον ὡς ταπεινὸς ἀρχάριος ἐν τῇ τέχνῃ τῆς φιλαργυρίας· ἐπιθυμῶν παρ' αὐτῷ νὰ μαθητεύσῃ. «Καλῶς ἦλθατε!» εἶπεν ὁ φιλάργυρος τῆς Βασσόρας· «ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσωμεν τινα ἐπιτήδεια.» Ἐπορεύθησάν εἰς τὸν ἄρτοποιόν. «Ἐχεις καλὸ ψωμὶ;» «Πολὺ καλὸ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριοι, καὶ μαλακὸν ὡς τὸ βούτυρον.» «Σημείωσε τοῦτο φίλε,» εἶπεν ὁ τῆς Βασσόρας φιλάργυρος· εἰς τὸν τῆς Κούφας, «τὸ βούτυρον παραβάλλεται πρὸς τὸν ἄρτον καὶ θεωρεῖται καλλίτερον ἐκ τῶν δύο, ἐπειδὴ δὲ δυνάμεθα μικρὰν μόνον ποσότητα νὰ καταναλώσωμεν ἐξ ἐκείνου, θὰ ἦνα καὶ εὐχρηστότερον· ὥστε θὰ πράττωμεν φρονιμώτερον καὶ οικονομικώτερον, ἀρκουμένοι εἰς τὸ βούτυρον.» Οὕτω λοιπὸν ἐπορεύθησαν εἰς τὸν ἔμπορον τοῦ βούτυρου, καὶ ἠρώτησαν ἐὰν ἔχη καλὸν βούτυρον. «Καλὸν, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εὐώδες καὶ νωπὸν ὡς τὸ καλλίτερον ἐλαιόλαδον,» ἦτον ἡ ἀπάντησις. «Σημείωσε καὶ τοῦτο,» εἶπεν ὁ ξενίζων πρὸς τὸν ξενιζόμενον· «τὸ ἐλαιόλαδον παραβάλλεται πρὸς τὸ πρῶτιστον βούτυρον, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ προτιμᾶται κατὰ πρῶτον τοῦ τελευταίου τούτου.» Εἶτα δὲ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ ἐλαιολάδου. «Ἐχετε καλὸν ἐλαιόλαδον;» «Τῆς ἀρίστης ποιότητος, λευκὸν καὶ διαφανές, ὡς ὕδωρ,» ἦν ἡ ἀπάντησις. «Σημείωσε καὶ τοῦτο,» εἶπεν ὁ φιλάργυρος τῆς Βασσόρας εἰς τὸν τῆς Κούφας· «κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ καλλίτερον· ἐπὶ τὴν οἰκίαν μου ἔχω ἕνα κάδον πλήρη καὶ μὲ τοῦτον θὰ σοὺ παράσω τὴν καλλιτέραν φιλοζενίαν.» Ἐπιστρέψαντες τῶντι οὐδὲν ἕτερον ἢ ὕδωρ ἔθικεν ἐνώπιον τοῦ ξένου του,

διότι ἔμαθον ὅτι τὸ ὕδωρ ἦτο καλλίτερον τοῦ ἐλαιο-
λάδου, τὸ ἐλαιόλαδον καλλίτερον τοῦ βουτύρου, τὸ
βούτυρον καλλίτερον τοῦ ἄρτου. «Εὐλογημένος εἶη ὁ
Θεός» εἶπεν ὁ φιλάργυρος τῆς Κούφας, «δὲν διέτρεξα
τὴν μακρὰν ταύτην ἀπόστασιν ἐπὶ ματαίῳ.»

«Ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ οὗτος θέ-
λει πέσει.»

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ Τσάρος ἀπένευε θερμὰς εὐχαριστίας τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τῆς Ῥω-
σίας ἧτις εἴκοσιν ὄλα ἔτη ἐνδελεχῶς ἐργασθεῖσα μετέφρασεν εἰς
ἀπλὴν Ῥωσικὴν τὴν Ἅγιαν Γραφήν. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη με-
τάφρασις ἣν ἀποκτῆ ἡ Ῥωσσία. Τὴν ἀγαθὴν ταύτην πράξιν τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ῥωσσίας ἧτις ἔτυχε δικαίῳ ἐπαίνων ὑπὸ τοῦ
αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν καὶ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ
κόσμου, συνιστῶμεν τοῖς παρ' ἡμῖν καὶ εὐχόμεθα ὅπως τῇ πρω-
τοβουλίᾳ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱερᾶς Συνόδου ἀποκτήσῃ καὶ τὸ ἡμέτερον
Κράτος ἐθνικῆς ἐκδόσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ οὕτω παύσῃ ἡ
καθ' ἡμῶν μομφή, ὅτι ἔτι στερούμεθα ὅ,τι ἤδη ἀπολαμβάνουσι καὶ
αὐτοὶ οἱ Ἰάπωνες ἦτοι ἐθνικῆς ἐκδόσεως τῶν Ἁγ. Γραφῶν.

— Δραστηριότης τοῦ Μαρτίου Αουθέρου.
Ἀπὸ τοῦ 1517 μέχρι τοῦ 1526, τὰ πρῶτα δέκα ἔτη τῆς Μεταρρυθ-
μίσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν συγγραμμάτων του ἀνῆρχετο εἰς τριακόσια·
ἀπὸ τοῦ 1527 μέχρι τοῦ 1536, τὴν δευτέραν δεκαετηρίδα, ὁ ἀ-
ριθμὸς ἦν διακόσια τριάκοντα δύο· ἀπὸ δὲ τοῦ 1537 μέχρι τοῦ
1546, τὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ὁ ἀριθμὸς ἦν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα
τρία. Τὰ πρῶτον του βιβλίον ἐδημοσιεύθη τὸν Νοέμβριον 1517,
ἀπεβίωσε δὲ τὸν Φεβρουάριον 1546—διάστημα 29 ἐτῶν καὶ τεσ-
σάρων μηνῶν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐδημοσίευσε ἐπτακόσιους δε-
καπέντε τόμους, 25 κατὰ μέσον ἔρον κατ' ἔτος, ἡ ἕνα κατὰ δεκα-
πανθήμερον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου. Δὲν ἔγρα-
ψεν, εἶναι ἀληθές, οὗτος τὰ συγγράμματα ἰδίᾳ ἐπιμελείᾳ, διότι
πολλὰ ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ παρὰ τῶν φίλων του.
Εἶναι δ' ἐπίσης ἀληθές, ὅτι τινὲς τῶν τόμων ἦσαν ἱκανῶς μικροὶ
ὥστε καὶ φυλλάδια νὰ κληθῶσιν· ἀλλὰ πολλὰ τούτων, εἰσὶ με-
γάλα καὶ καλῶς συντεταγμέναι πραγματεῖαι. Ἐν αἷς περιπτώ-
σεσιν ἔγραψε, ἡ μετάφρασις αὐτῆς τῆς Γραφῆς μόνον θὰ ἦτο γι-
γάντιον ἔργον, ἔτι καὶ ἂν ὄλον του τὸν βίον ἀφιέρου εἰς αὐτήν.

—Ὁ πόλεμος εἶναι δράκων ὅστις ἀπαιτεῖ διὰ τὴν χώνεουσι
δσον καὶ διὰ τὴν τροφήν του.

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΜΑΝΑ ΤΟΥ

Παῖδι.— Ἐγὼ μάνα, τόσαις ἔγνοις!
Τῇ σκυλοῦλά μου, τὸ γάτο,
τὴν τετράγυνη ταυλοῦλα
ποῦν ἔτο ὠμορφα κομένη
τὸ κλουδί μὲ τὸ γαρδέλι...

Μάνα.— Ἐχεις καὶ τὸ μάθημά σου.

Παῖδι.— Ἄ, γὰρ κείνο, δὲν μὲ μέλλει
εἶδε; τί ὠμορφο σητᾶκι
πῶρτιασα στὸν κῆπο τώρα;
θὰν τοῦ βίξω ἀπάνουθ' του
τὸ ῥυμπάντε μὲ τὰ φῖορα.

Μάνα.— Εἶναι κ' ἡ γραμματικὴ σου.

Παῖδι.— Μάνα, σῶπα στὴ ψυχὴ σου
ἔτοι πάντα μου τὴν φτιάνεις
μέσα σ' ὄλαις μου ταῖ; ἔγνοις
τὰ μαθήματα μου βγάνεις
καὶ μὲ κάνεις καὶ ξεγᾶνω
ὄλα ἐκεῖ πῶχω νὰ κάνω.

Ἐκ Κεραιλληνίας.

Λύσις Αἰνίγματος Δ'.

β — ητα — Β.

*Ἐλυσαν αὐτὸ εἰ κκ. Κ. Δ. Μαρτσώνης (Ζάκυνθος), Α. Σ. Σου-
τάκης (Ἀθήναι).

ΑΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'.

Εἶμαι μία αἰτιατικὴ
τριούλλαβος πληθυντικὴ
δλη ἄπειρον δεικνῶ
καὶ καλύπτω καὶ ἰοχῶ.
Καταλλήλωσ δ' ὀρισθεῖσα
ἢ καὶ δίχα τομηθεῖσα
δύο μέρη ἐκδηλώνω
ἔν ἀνήκον τῷ ἀνθρώπῳ
κ' ἕτερον τῷ ζῳῳ μόνῳ.
Ἄλλον τὸ ἕνα μένω
καὶ διάκρισιν ἐμφαίνω
ὑπὸ πάντων ὠρισμένην
ὄλικὸν τὸ ἕτερόν μου
καὶ οὐδὲν κοινότερόν μου
εἰς τῶν ζῶων τὴν ἀγέλην.
(Ἰνα τώρα μ' ἐνοήσης
καὶ ἀκόπως σὺ μὲ λύσης
ἔμβλεψον τί σὲ καλύπτει
καὶ τὸ δύσκολόν μου νῆμα
ἄψου κ' ἔπου βῆμα, βῆμα
καὶ θὰ μάθης τί ἀγκρύπτει.
Ἐὰν ἔμωσ λησιμονήσης
κ' εἰς τὸ μέσον μὲ ἀφήσης,
τότε σοὶ δωρῶ τὸ πρῶτον
κ' εἰς τὰ ζῶα χωρὶς κόπον
σ' ἀποστέλλω νὰ συζήσης.
Ἄν δὲ πάλιν μ' ἐνοήσης
λάβε ἄλλον σου τὸ ἄλλον
τὸ ἀρκούντως δὲν μεγάλο
κ' ἔρχου μεθ' ἡμῶν νὰ ζήσης).

Κ. Γ. ΣΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΡΙΦΟΣ 6.

ν

Η Τ Ν

Γ. Ν. ΜΑΥΡΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ὁ Ἀξιότιμος κ. Α. Κ. Σιγᾶλος ἐκδίδει δσον οὕτω μετάφρα-
σιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἦν ἐν ὧρα σχολῆς ἐξεπύνησε, ἐπιγραφομένην
«Ο ΚΩΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ». Τιμὴ τοῦ βιβλίου, εἰς 7 το-
πογραφικῶν φύλλων ἀποτελεσθησομένου, ὠρίσθη φρ. 1 1/2.

—Ὁμήρου Ὀδύσσεια, μετὰ σημειώσεων ἐρμηνευτικῶν, ἐν
Ἀθήναις, ὑπὸ Β. Γ. Βυθουλίκα, τελειοποίητο τῆς φιλολογίας.
—Τεῦχος πρῶτον περιέχον τὴν Α' καὶ Β' Ῥαφιδίαν.

—Ὁμήρου Ὀδύσσεια, ἔμμετρος μετάφρασις Ἰακώβου Νο-
λοῦλᾶ—Τεῦχος δεύτερον περιέχον τὰς Ῥαφιδίας Η—Μ.

—Ἐδημοσιεύθη καταστατικὸν κανονίζον τὴν σύστασιν Ἐ-
ταιρίας τοῦ ὄνομα ὀδρεουούσης ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἐπι-
νομίαν «Ἐνωσις» σκοπούτης τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῶν
μελῶν τῆς καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐπικορρίαν.